

СТРАТЕГІЧНИЙ ПІДХІД ДО РОЗВИТКУ МЕХАНІЗМІВ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СФЕРІ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

V. Wiseman,
Competitor, National University of Water Management and Nature

STRATEGIC APPROACH TO DEVELOPMENT OF MECHANISMS OF REALIZATION OF STATE-PRIVATE PARTNERSHIP IN THE BUSINESS SPHERE IN UKRAINE

У статті розкрито особливості державно-приватного партнерства як механізму ефективного управління, модернізації та розвитку соціально важливих сфер життєдіяльності; доведено необхідність використання державно-приватного партнерства як сучасного механізму взаємодії органів державної влади та сфери підприємництва в Україні; систематизовано стратегічні засади розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства.

In article features state-private partnership, as mechanism of effective management, modernization and development of socially important spheres of activity are opened; need of use of state-private partnership as modern mechanism of interaction of public authorities and the business sphere in Ukraine is proved; strategic approaches before development of domestic system of state-private partnership are systematized.

Ключові слова: механізми державного управління, державно-приватне партнерство, підприємництво, стратегія, інструменти, інформаційного забезпечення.

Key words: mechanisms of public administration, public-private partnerships, business, strategy, tools, information.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Розкрити особливості державно-приватного партнерства як механізму ефективного управління, модернізації та розвитку соціально важливих сфер життєдіяльності та систематизувати стратегічні засади розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства.

ВСТУП

Державно-приватне партнерство є системою відносин між органами державної влади і представниками підприємницької сфери, при реалізації яких ресурси обох партнерів поєднуються з відповідним розподілом ризиків, відповідальності і винагород між ними, для взаємовигідного співробітництва на довгостроковій основі у створенні нових і модернізації діючих об'єктів, що мають потребу в залученні інвестицій, і користування такими об'єктами. Проте сьогодні концептуальні підходи суб'єктів державно-приватного партнерства до процесу взаємодії часто надмірно поляризовані. Це означає, що концепти ініціатора ДПП- проекту (в Україні, як правило, це держава), відрізняються від концептів представників підприємницької сфери, а ті, в свою чергу, від концептів безпосередніх одержувачів продукту ДПП- проекту (представників громадянського суспільства).

Сьогодні система вітчизняного державно-приватного партнерства недосконала: ДПП-концепти ґрунтуються переважно на трендах минулих періодів і сьогодення, і не відповідають та враховують вимоги майбутнього; управління ДПП — процесами здійснюється за наявності великої кількості

проблемних ситуацій і внутрішніх протиріч; не налагоджена система тестування та контролю життєздатності проекту ДПП за різними критеріями (ефективність, витратність, зручність, актуальність); горизонтальні зв'язки між партнерами не прозорі; процедури узгодження їх інтересів не уніфіковані [2]. Також для вітчизняної практики характерна реалізація серійних ДПП-проектів у форматі будь-якої однієї галузі, а їх реалізація здійснюється або за моделями 80—90-х рр. ХХ століття, або за дорогими індивідуальними проектами.

Крім того, до перешкод на шляху розвитку вітчизняної системи ДПП відносяться: недосконалість законодавчої бази; відсутність привабливих для інвесторів проектів; відсутність органів державної влади, відповідальних за ініціацію і реалізацію проектів тощо.

Головна перешкода для розвитку ДПП, на думку державних органів влади, — висока вартість фінансування; на думку кредитних організацій — низька кредитоспроможність регіонів; на думку експертів Фонду Східна Європа (ФСЕ), діяльність якого орієнтована на встановлення та посилення партнерства між неурядовими організаціями, місцевою владою, бізнесом та іншими зацікавленими сторонами — відсутність добре опрацьованих і привабливих для інвестування проектів, а також недостатня кількість гравців на ринку для забезпечення конкурентоспроможності; на думку приватного інвестора — неповнота і недосконалість законодавчої бази. На наш погляд, до найбільш важливих перешкод на шляху розвитку вітчизняної ДПП — системи

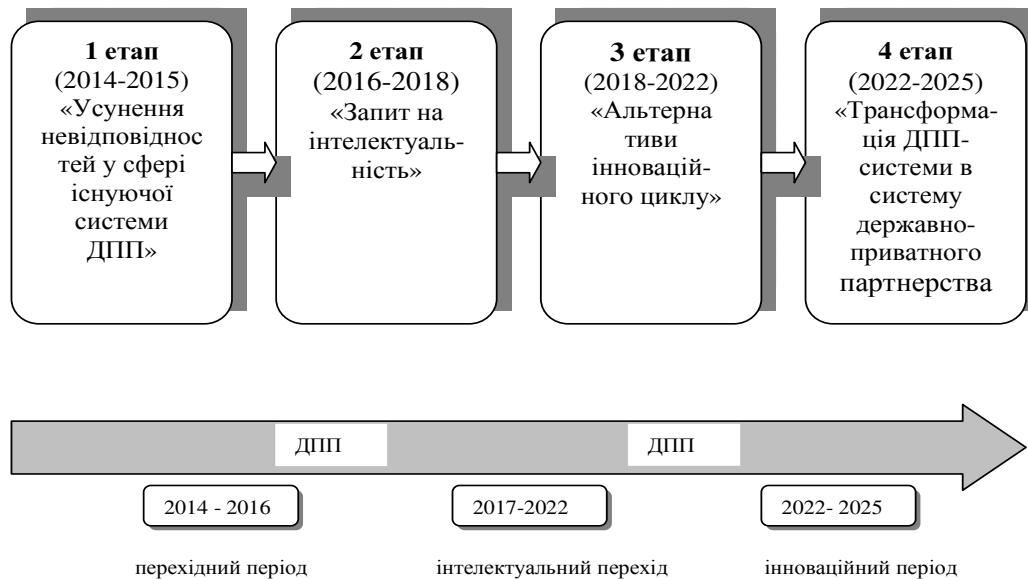


Рис. 1. Етапи реалізації "Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки"

відноситься низька якість публічного характеру управління. Це пояснюється прямою залежністю розвитку система державно-приватного партнерства від розвитку системи публічного управління.

Питанням розвитку ДПП присвячені праці як зарубіжних, так і вітчизняних науковців, серед яких: Джозеф Е. Стігліц, Стівен П. Осборн, Едвард Р. Йескомб, Емануель С. Савас, Майкл Р. Рейч, Майкл Геддес, А. Антонова, В. Бесєдін, В. Вакуленко, В. Геєць, О. Головінов, Н. Діденко, В. Дубницький, І. Запатріна, М. Лендвел, А. Мельник, Н. Мікула, О. Навроцька, І. Сараєва, Є. Черевиков та інші. Однак, незважаючи на активні наукові пошуки, комплексного дослідження науково-методичних засад використання державно-приватного партнерства в українських реаліях як сучасного механізму взаємодії органів державної влади та сфери підприємництва в Україні не здійснено. Вищезазначене зумовлює актуальність дослідження даного питання.

РЕЗУЛЬТАТИ

На сьогодні, цілком очевидно, що подальше відставання України від світових лідерів державно-приватного партнерства неприпустимо. Для усунення перерахованих вище недоліків і підвищення ефективного розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства, зроблена спроба використовувати метод " картування " системно позиціонувати концепти проекту "Стратегії розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства на 2015—2025 роки" (далі Стратегія). Пропозиції являють собою алгоритм чітких послідовних цілеспрямованих дій в інституційній, правовій, організаційній, фінансово-економічній, науковій та соціальній сферах, що забезпечують ефективний розвиток вітчизняної системи державно-приватного партнерства, а також заміну дорогих і неефективних проектів ДПП на більш ефективні та адекватні моделі, що відповідають вітчизняним реаліям Мета Стратегії — збільшення кількості ефективно реалізованих вітчизняних ДПП-проектів, і, як наслідок, забезпечення ефективності розвитку системи ДПП. Зміст даного проекту зводиться до можливості створення реалістичного сценарію розвитку вітчизняної ДПП-системи, приймаючи до уваги існуючі проблеми та унікальні можливості.

Реалізація "Стратегії розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства на 2015—2025 роки" зводиться до наступних кроків:

1) розробка та прийняття Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки. (Необхідно підготувати за участю представників підприємництва та громадянського суспільства доповідь про пріоритети та запропонувати проект Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки);

2) введення єдиних стандартів у сфері ДПП — розробити стандартні пакети послуг для учасників-партнерств;

3) впровадження системи громадського моніторингу та експертизи якості проектів ДПП — розробити механізми такого моніторингу та зворотного зв'язку;

4) інституційне посилення стратегічного планування та координації у сфері ДПП — створити Раду з розвитку вітчизняної системи ДПП;

5) посилення інституційно-інструментарної бази міжрегіональної координації дій учасників ДПП та проведення уніфікації законодавства про ДПП;

6) запровадження системи стимулювання ДПП;

7) корегування існуючої нормативно-правової бази щодо реалізації ДПП та прийняття нових;

8) інвентаризація та систематизація вітчизняних механізмів, моделей і форм ДПП;

9) інтеграція у вітчизняну практику адаптованих ефективних зарубіжних моделей ДПП, з урахуванням вітчизняних реалій;

10) розвиток культури партнерства в інформаційно-комунікативній сфері;

11) створення консультативних центрів широкого профілю і ДПП-порталів;

12) створення пул ДПП-проектів;

13) впровадження пропозицій користувачів (технологія краудсорсинга).

Цей перелік заходів "Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки" пропонується об'єднати в 4 етапи (рис. 1).

Отже, перший етап — "усунення невідповідностей у сфері існуючої системи ДПП": законодавчих, організаційних, інституційних. На даному етапі ДПП — система неефективна, через фрагментарний характер функціонування.

Другий етап — "запит на інтелектуальність" — тиск представників громадянського суспільства сприяє прийняттю і реалізації суспільно важливих рішень.

Третій етап — "альтернативи інноваційного циклу" — ангажування закордонної практики, зокрема розширення

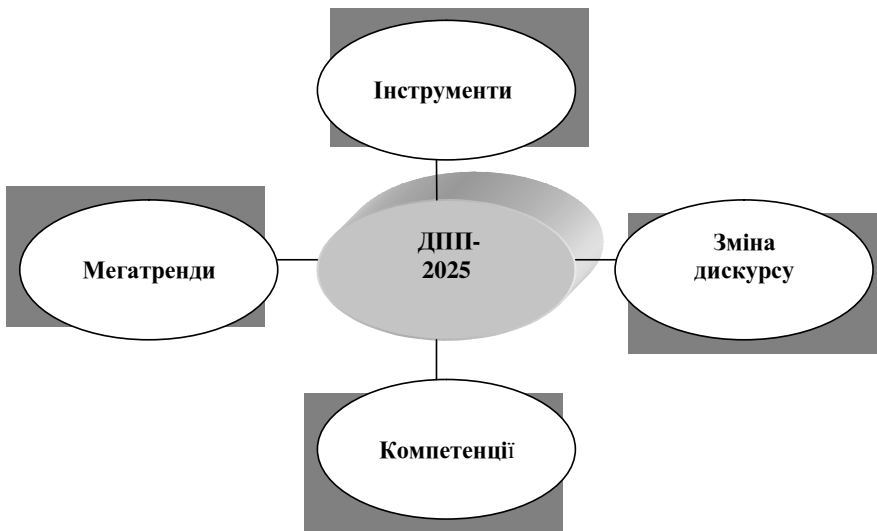


Рис. 2. Структурні елементи проекту "Стратегія розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки"

застосування ефективних зарубіжних моделей ДПП, з урахуванням їх адаптації до вітчизняних умов.

Четвертий етап — "трансформація традиційної ДПП-системи" — трансформація або "перенародження" існуючої вітчизняної системи державно-приватного партнерства в систему публічно-приватного партнерства, що ґрунтується на неолінійному самоврядуванні. В якості каталізатора можуть виступити: розвиток вітчизняної системи державного управління, внутрішні інновації системи ДПП, зміна пріоритетів держави, нові вимоги замовників (громадянського суспільства), глобальна економічна криза у зв'язку з новою "Кіндратівською" хвилею тощо.

На рисунку 2 представлені структурні елементи "Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки".

Згідно з рисунком 2 структурними елементами "Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки" є мегатренди (інформаційне суспільство, публічний характер управління, глобалізаційні процеси, демократизація суспільства), компетенції (держави, громадянського суспільства та підприємництва), інструменти (краудсорсинг, інформатизація тощо), можливості та зміну дискурсу.

Під мегатрендом Стратегії розуміємо глобальні економічні процеси, що впливають на систему державного управління, економіку, суспільний розвиток і підприємництво.

Першим мегатрендом є становлення та розвиток інформаційного суспільства. Популярність вживання термінології "інформаційного суспільства" зросла в Україні на початку 2000-х років, в ході підготовчих робіт до участі делегації України в першому і другому зібранні Всесвітнього саміту з питань інформаційного суспільства, а також в ході спроб реалізації Рішень цього саміту після 2005 року. Відповідно до перших Рішень саміту (Женевський план дій, 2003 рік), Україна мала б розробити Національну стратегію розвитку "інформаційного суспільства" та приступити до її реалізації. Однак тільки в 2005 році в Україні були проведені Парламентські слухання з цього питання і за їх результатами на початку 2007 року був прийнятий Закон України "Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства України на 2007—2015 роки" від 09.01.2007 № 537-V. У серпні 2007 року був прийнятий План заходів з виконання завдань цього закону (Розпорядження КМУ від 15.08.2007 № 653-р), проте Стратегія розвитку "інформаційного суспільства" в Україні лишилася невизначеною.

Останні кілька років в Україні відновлюються процеси становлення інформаційного суспільства, активно реалізується проект "Відкритий світ" у рамках національного пріоритету "Нова якість життя", затвердженого Указом Президента України від 8 вересня 2010 року № 895. Метою проекту є подолання освітньої нерівності та створення умов для якісної та доступної освіти, незалежно від місця його проживання. Суть проекту — створення національної освітньої інформаційної мережі на основі бездротових технологій (4G), стандартизації та уніфікації методик навчання і оцінки знань, а також впровадження інформаційно-комп'ютерних технологій у систему управління освітніми установами.

Другий мегатренд зводиться до розвитку публічного характеру управління, який передбачає підвищення прозорості діяльності органів

державного управління, що сприяє підвищенню відкритості процесу державно-приватного партнерства; розвиток трипартизму, тобто практики тристоронніх консультацій з метою вироблення компромісної тристоронньої угоди за рішенням різних суспільно значущих питань або проблем.

Третім мегатрендом виступає глобалізація, що припускає зростання значущості світової торгівлі, зростання глобальної конкуренції.

У рамках даного мегатренду варто звернути увагу на концепцію глобального суспільства (Global society), ідеї якої вперше були висловлені давньогрецьким мислителем Діогеном, який для позначення глобального товариства або товариства світу використовував поняття "космополіт".

Четвертий мегатренд зводиться до демократизації суспільства, що передбачає зростання різноманітності форм самоорганізації суспільства, "демократію знизу", а також розширення форм участі громадянського суспільства в процесі державного управління, через участь у прийнятті соціально важливих рішень.

Під інструментами Стратегії розуміємо технології, що впливають на розвиток системи державно-приватного партнерства. До таких технологій можна віднести: інформатизацію процесу державного управління, а також діяльності органів державного управління; технологію краудсорсинга; громадський контроль; проектне управління.

До "компетенцій" держави відносяться: трансформація вітчизняної системи ДПП в ефективну рефлексивну систему державно-приватного партнерства; актуалізація законодавчої бази в сфері державно-приватного партнерства; розробка методики страхування ДПП-проектів.

"Компетенції" підприємництва включають: форсайт ДПП-проектів; систему попереднього прогнозування, планування, моделювання та макетування ДПП-проектів; створення нових вітчизняних ДПП-моделей.

До "компетенцій" громадянського суспільства належать: незалежна експертиза ДПП-проектів; громадський контроль процесу реалізації ДПП-проектів.

З метою інформаційного забезпечення проекту Стратегії було проведено форсайт-опитування про сучасний стан вітчизняної ДПП-системи (питання згруповано у три блоки: Перешкоди на шляху розвитку вітчизняної системи ДПП; Каталізатори розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства (ДПП); Необхідність форсайта ДПП).

В опитуваннях взяли участь 87 представників органів державного управління, підприємництва та громадянського суспільства.

У результаті опитування було виявлено, що 44 % опитаних вважають, що форсайт у ДПП важливий для всіх учасників партнерства, 25 % наполягають на важливості форсайта тільки для наукової спільноти, 18 % — для представників підприємництва і 13% — для представників громадянського суспільства. Серед перешкод розвитку системи державно-приватного партнерства 25 % опитаних наполягають на недосконалості законодавчої бази; 23 % — на неузгодженості інтересів органів державного управління, представників підприємництва та громадянського суспільства; 21 % опитаних — на відсутності конструктивного діалогу між учасниками партнерства; 16 % — на відсутності Стратегії ДПП; 14 % — на відсутності системи громадського моніторингу та експертизи ДПП-проектів і 8 % — на тому, що ДПП-концепти ґрунтуються в основному на трендах минулого та сьогодення, а не є образом майбутнього. Каталізаторами розвитку вітчизняної системи державно-приватного партнерства 54 % опитаних бачать у внутрішніх інноваціях ДПП — системи; 20 % наполягають на зміні пріоритетів органів державної влади; 10 % — на зміну пріоритетів підприємництва; 7 % — на зміну пріоритетів громадянського суспільства; 5 % — на наслідках економічної кризи і 4 % — інше. Таким чином, проведене опитування дозволило розширити інформаційне забезпечення проекту Стратегії.

Для ліквідації основних бар'єрів на шляху широкого застосування ДПП в Україні сформульовано наступні пропозиції:

Пропозиція 1. Посилити вітчизняну нормативно-правову базу ДПП, уніфікувати нормативно-правові акти щодо державно-приватного партнерства, розширити застосування технології краудсорсінга в законотворчій діяльності — (колективний відбір оптимальних рішень) — технологія, що передбачає безпосередню участь представників громадянського суспільства та підприємництва в розробці законодавчих актів.

Пропозиція 2. Для запуску ДПП-проектів здійснити "комплексне структурування", що орієнтоване на зняття не тільки нормативних та економічних бар'єрів, але і організаційних. Так, на думку О. Іваницької, "патології суб'єкту управління "виліковуються" виголошенням чітких правил гри та їх суворим дотриманням, тому потрібна послідовна сумісна робота органів державного управління, представників підприємництва та експертного співтовариства, що дозволить визначити прості для розуміння і реалістичні для виконання правила роботи" [1, с. 39].

Пропозиція 3. Створити систему управління розвитком державно-приватного партнерства, стандартизувати структуру і функції регіональних центрів розвитку ДПП, метою яких є підвищення ефективності та якості державного управління розвитком державно-приватного партнерства. Також слід вже існуючі регіональні ДПП-Центри трансформувати і перекваліфікувати з "малофункціональних" (такі, що здійснюють лише оцінку проектів та написання рекомендацій для органів державного управління) в "багатофункціональні" (такі, що здійснюють консультаційну підтримку, що орієнтована на сприяння розвитку ринку ДПП на ринково-партнерських принципах) центри, за допомогою розширення напрямів їх діяльності.

У рамках даної рекомендації варто виділити досвід лідерів за ефективністю розвитку та управління інститутом державно-приватного партнерства. Це досвід Великобританії, Німеччини, Португалії та Франції.

Так, у Великобританії з 2000 р. функціонує спеціалізована державно-приватна компанія Partnerships UK — свого роду акціонерне товариство (частка держави — 49 %, бізнесу — 51 %). Головний напрям діяльності Partnerships UK — робота з Урядом Великобританії щодо розвитку політики ДПП та стандартизації контрактів. Крім даної організації, система управління ДПП у Великобри-

танії включає в себе: Консультативну раду, Правління Partnerships UK (9 директорів), Комітет аудиту (внутрішній контроль) і Національне контрольне управління (контролює ДПП-проекти) [3].

У Німеччині з 2002 р. функціонує спеціалізована група з ДПП при Міністерстві фінансів (PPP Task Force at the NRW Finance Ministry). Також в систему управління ДПП входять: на регіональному рівні — Регіональне міністерство фінансів і Спеціалізовані групи з ДПП; на муніципальному рівні — Органи управління муніципалітетом [4].

У Португалії з 2003 р. функціонує Центр розвитку ДПП (Parpublica) — структурний підрозділ Міністерства фінансів. Даний Центр здійснює контроль і нагляд за ДПП-проектами; дає рекомендації з їх технічного і економічного обґрунтування; пропонує можливі шляхи їх оптимізації. Варто відзначити, що штат співробітників Центру налічує всього лише 7 осіб.

У Франції з 2005 р. функціонує Центр розвитку ДПП (MAPPP), який є структурним підрозділом Міністерства фінансів. Даний Центр відповідає за всі ДПП-проекти, що реалізуються в країні, але його діяльність зводиться не до самостійної реалізації проектів, а до консультування державних організацій — замовників; підготовці методичних рекомендацій для допомоги міністерству у процесі розробки політики щодо розвитку ДПП; публікації інформаційних бюлетенів. У даному центрі працює лише 6 осіб [3].

В Україні не існує єдиної системи розвитку та управління державно-приватним партнерством. Але певні кроки вже здійснюються. Так, у структурі органів державної влади функціонує Департамент інвестиційно-інноваційної політики та розвитку державно-приватного партнерства, який є самостійним структурним підрозділом центрального апарату Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, головною метою діяльності якого є розроблення пропозицій та забезпечення виконання прийнятих рішень щодо формування державної політики у сфері інвестиційної діяльності та управління національними проектами (стратегічно важливими проектами, що забезпечують технологічне оновлення та розвиток базових галузей реального сектору економіки України), а також з формування та забезпечення реалізації політики у сфері державно-приватного партнерства. Проте спеціалізованої відокремленої інституції немає.

Отже, при формуванні інституційної системи державно-приватного партнерства слід взяти до уваги досвід світових лідерів з реалізації ДПП. Але при цьому слід пам'ятати про те, що кожна з представлених країн володіє власною структурою державного управління, а також власним досвідом розвитку системи державно-приватного партнерства, тому копіювання окремих елементів ДПП-системи недопустимо. Отже, при оптимізації вітчизняної системи державно-приватного партнерства в цілому, і окремих її елементів зокрема, необхідно враховувати особливості розвитку партнерських відносин як на державному рівні, так і на рівні окремих регіонів.

Пропозиція 4. Забезпечити односпрямованість векторів державної і регіональної політики, орієнтуючи їх на розв'язання основних інституційних завдань розвитку вітчизняної системи ДПП. Для узгодження державної і регіональної політики слід: створити карту технологічної модернізації національної економіки, що враховує конкурентні переваги і ресурсні обмеження усіх регіонів, і обґрунтувати конструктивні напрями державної підтримки учасників ДПП, що має бути надана тим ДПП-проектам, шанси на успіх яких оцінюються як високі. Наприклад, підтримка з боку держави в Австрії, Канаді та Фінляндії здійснюється у вигляді фінансового стимулювання, а у Великобританії, Німеччині, США та Франції — у вигляді урядових контрактів.

Пропозиція 5. Запровадити практику попереднього інноваційно-маркетингового прогнозування, планування, моделювання та макетування, що заснована на сучасних

концепціях розвитку, надійному аналізі ситуацій і алгоритмів прийняття державних управлінських рішень, що поліпшують діяльність ДПП. Якісне поетапне планування ДПП-проектів (що включає розробку техніко-економічного обґрунтування (ТЕО) експертиза проектів та їх обов'язки подальший моніторинг дозволять правильно сформулювати інституційну схему проекту, структурувати фінансування проекту, і успішно його реалізувати. Динамічне соціально-об'єктне моделювання і макетування дозволить протестувати рішення на практичному макеті з метою подальшої оптимізації конкретного ДПП- проекту.

Пропозиція 6. Розробити систему державного страхування проектів державно-приватного партнерства.

При розробці вітчизняної системи страхування ризиків, слід провести аналіз зарубіжних систем. Сьогодні різні міністерства Голландії займаються оцінкою власного досвіду в ДПП-проектах і розробкою стандартних договірних умов, що включають конкретні заходи щодо підвищення ефективності страхування для DBFM- проектів (Design Build Finance Maintain).

Пропозиція 7. Розробити етичний кодекс суб'єктів державно-приватного партнерства, для стимулювання культури їх взаємодії. Етичний кодекс ДПП являє собою детальний перелік принципів, якими повинні керуватись органи державного управління, представники підприємництва та громадянського суспільства при реалізації проектів державно-приватного партнерства. Слід зазначити, що етичні норми повинні включати: вимоги до компетенції кожного з учасників партнерства; відносини між партнерами; особливості розв'язання суперечок і конфліктів; наслідки порушення положень кодексу.

Пропозиція 8. Організувати комунікативний майданчик як інституційний інструмент державного управління для обговорення рішення проблем партнерства, знаходження консенсусу інтересів його учасників. Для цього, наполягти на участі всіх зацікавлених осіб у визначенні основних завдань при вирішенні проблем партнерства. Після визначення державних пріоритетів, необхідно роз'яснити ці цілі і завдання широкої громадськості і встановити загальні зобов'язання серед основних зацікавлених осіб (посадові особи, інвестори, експерти тощо). Варто органам державної влади залучати зацікавлених осіб у спільну діяльність з консультативним органом більш вищого рівня. Ним може бути Рада з ДПП. Такий захід дозволить офіційно закріпити запропоновані спеціалістами рекомендації. Це дозволить організувати двохстороннє звернення, а також сприятиме підвищенню прозорості та транспарентності процесу партнерства. В рамках даної рекомендації слід розширити застосування краудсорсинга, що дозволить через Інтернет ініціювати в країні безперервний діалог про основні завдання у сфері державно-приватного партнерства.

Пропозиція 9: Створити пул (з Онлайн класифікатором) типових ДПП-проектів, згрупованих за галузевою та регіональною ознаками.

Пропозиція 10. Застосовувати передові технології державного управління — форсайт у розробці окремих ДПП-проектів; вести освітній курс з державно-приватного партнерства, застосовувати критеріальний апарат оцінки проектів і програм.

Пропозиція 11: Реалізуючі імператив державного управління розвитком державно-приватного партнерства, створити єдиний інтернет-портал, що містить вичерпну інформацію про наявність вільних площадок, наявних об'єктів інфраструктури, а також про плани щодо їх розвитку із зазначенням конкретних термінів та необхідних фінансових вкладень.

Пропозиція 12. Систематизувати дослідження зарубіжного досвіду ДПП допомогою технології бенчмаркінгу.

Реалізація "Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2015—2025 роки" як інструменту державного управління дозволить:

— забезпечити сталий розвиток вітчизняної системи державно-приватного партнерства;

— вийти на рівень показників ефективності ДПП-проектів країн-лідерів розвитку системи державно-приватного партнерства;

— змінити тенденцію до дивергенції реалізованих ДПП-проектів;

— сформувати широке коло конкурентоспроможних, активних учасників партнерства.

ВИСНОВКИ

Основу запропонованого проекту Стратегії складають рекомендації, при дотриманні яких Україні вдасться досягти результатів до 2025 року, що аналогічно результатам світових лідерів розвитку ДПП. Дана Стратегія дозволяє більш глибоко зрозуміти природу змін, сутність нових проблем і оцінити потенціал можливостей і, що не менш важливо, обґрунтувати пропозиції про формування інституційних структур, які повинні забезпечити розвиток системи державно-приватного партнерства. Слід зазначити, що вдосконалення вітчизняної системи державного управління розвитком державно-приватного партнерства має стати безперервним процесом, який покликаний внести докорінні зміни в економіку України, стимулювати розвиток підприємництва та підвищити рівень публічного характеру управління.

Література:

1. Іваницька О. Патологія державного управління як чинник посилення негативних наслідків соціальних девіацій / О. Іваницька, О. Іваницький // Публічне управління: теорія та практика: збірник наукових праць Асоціації докторів наук з державного управління. — Х.: Вид-во "ДокНаукаДержУпр", 2010. — № 3—4. — С. 38—44.

2. Сараева И.Н. Государство и предпринимательство: проблемы взаимодействия (системно-институциональные аспекты) / И.Н. Сараева. — Одесса: "Феникс", 2011. — 98 с.

3. Public-private alliances for structural change, productivity growth and closer integration with the world economy [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.eclac.org/publicaciones/xml/2/33282/chapterVI_2008-118-SES.32-INGLES-WEB-OK.pdf

4. Scherrer W. The role of public private partnerships at the regional level of government and regional innovation policy in particular / W. Scherrer, R.W. McQuaid [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://hum.ttu.ee/failid/HKAC%202011/HKAC_Scherrer.pdf

References:

1. Ivanistka, O. and Ivanistkii, O. (2010), "Patologija derzhavnogo upravlinnia iak chinnik negativnih naslidkiv sotsialnih deviatcii", Publichne upravlinnia: teoriia ta praktika: zbirnik naukovih prats Asotsiatcii doktoriv nauk z derzhavnogo upravlinnia, no 3—4, pp. 38—44.

2. Saraeva, I.N. (2011), Gosudarstvo i predprinematelstvo: problemi vzaimodeistviia, [State and business: interaction problems], Feniks, Odessa, Ukraina.

3. "Public-private alliances for structural change, productivity growth and closer integration with the world economy" (2008), available at:http://www.eclac.org/publicaciones/xml/2/33282/chapterVI_2008-118-SES.32-INGLES-WEB-OK.pdf (Accessed 28 March 2014).

4. Scherrer, W. and McQuaid, R. W. (2011), "The role of public private partnerships at the regional level of government and regional innovation policy in particular", available at: http://hum.ttu.ee/failid/HKAC%202011/HKAC_Scherrer.pdf (Accessed 28 March 2014).

Стаття надійшла до редакції 14.05.2014 р.